GÖK MASALI

YAZAN
Kudret Ayşe YILMAZ

RESİMLEYEN
Elif YEMENİCİ

DİB YAYINLARI

Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları: 1319/3
Çocuk Kitapları: 305

Yayın Yönetmeni
Dr. Yüksel Salman

Koordinasyon
Yunus Akkaya

Eser İnceleme
Hale Şahin

Editör
Zeynep Ulviye Özkan

Grafik&Tasarım
MTK

Baskı Takip
İsmail Derin

Baskı
Bilnet Matbaacılık ve
Ambalaj San. A.Ş.
444 44 03

1. Baskı, İstanbul 2017

Eser İnceleme Komisyon Kararı
29.09.2016/18

2017-34-Y-0003-1319/3
ISBN: 978-975-19-6678-0
Sertifika No: 12931

Dini Yayınlar Genel Müdürlüğü
Basılı Yayınlar Daire Başkanlığı
Üniversiteler Mah. Dumlupınar Bulvarı
No:147/A 06800 Çankaya/ANKARA
Tel: 0312 295 72 93-94
Faks: 0312 284 72 88
e-posta: diniyayinlar@diyanet.gov.tr

İçindekiler

Eski zamanların birinde, ırmaklar akardı yerin dibinde. Saz çalardı parmaksız tırtıl yedi ağızlı inin içinde. Kırmızı yapraklı ağaçlar dalgalanırdı kara başlı dağların tepesinde. Kimse yalan konuşmaz, herkes bir lokma ekmeğini bin kişiyle paylaşırdı kardeşçe. Bayramdı her gün, hava daima aydınlık ve güzeldi. Kel kuşlar berberdi, güzel sesli sinekler tellaldı, ince bacaklı böcekler meydanlarda kılıç kuşanmış da gezerdi. Kaplanlar karınları üzerinde sürünür, tavuklar uça uça Fizan'a süt içmeye giderdi.

Tam da o vakitlerde göğün göğsünde kanatları bir adam boyu açılmış uçan Lases adlı bir baykuş, dört düvele nam salmıştı. Hem cesur hem de çok güçlü olan bu baykuşun büyük ve tüylü başı daima dikti. Yüzü gülmez, kimseye selam vermez, kimseyle dostluk kurmaz, içtiği suyu bile paylaşmazdı. Tüyleri sayesinde tatlı bir sessizlikle gezer dururdu. Ne bir yuva kurdu ne bir dost buldu ne de bir çaresiz canlıya faydası dokundu.

Lases, en güçlü en itibarlı sadece kendini bilirdi. Gezdiği, gördüğü her yere yeni adlar verirdi. Bu onun için ne tatlı bir oyundu, ne güzel bir seyyahlıktı. Günler günleri, kediler köpekleri kovalayadursun, Lases'in bu sevdiği tek kişilik hayat çok yakında örümcekle karşılaşınca bitecekti.

Yardım İsteyen Örümcek

Lases, göğün yüzünde süzülerek inip geniş ve serin bir dala kondu. Kıvrak parmakları ve kuvvetli pençeleriyle dalı iyice kavradı. Sert tüylerle kaplı başına gömülü iri gözleri yerde kımıldayan biti bile görebilecek keskinlikteydi. Etrafını izlemeye koyuldu, çünkü burada bir gariplik olduğunu fark etti. Civarında tek bir canlı bile yoktu.

Lases huzursuz oldu. Buradan hızla gitmeye karar verdi. Kanatlarını, güzel bir uçuş için açmıştı ki kanadına bir şeyin yapıştığını hissetti. Ayağıyla kanadını temizlemek isterken ayağına da takılan bu şeyler yüzünden dengesini kaybederek yere serildi.

Düştüğü yer yapraklarla kaplı yumuşak toprak olsa da bu düşüş onu sinirlendirdi. Gören oldu mu diye sağa sola bakındı. Tam o esnada yerde yatan örümceği fark etti. Tüyleriyle kepçe misali sesleri toplayan kulaklarını iyice açtı. Örümcek yerde bir şeyler konuşmaktaydı: "Yok mu bir merhametli? Yok mu bir heybetli? Neden kimse ses vermez sesime? Yardım eden yok mu şu küçücük örümceğe?"

Ne kırılan bir kuş kanadını sarmış ne kopmuş bir ağaç dalını tutmuş olan Lases, örümceğin dediklerini umursamadı. Enli ve uzun kanatlarını açıp da uçacakken örümceğin şu sözü dikkatini çekti: "Ey koca baykuş… Büyüksün ama kalbin ne de küçükmüş! Sen de git yardım etme yardım isteyene! Kuvvet sana değil bana verilseydi emin ol ki yardım ederdim sana! Ah ne fayda…" Bu sözlerle birlikte Lases'in gerili kanatları birden yanlarına düştü.

– Bana mı dersin sen o sözleri?

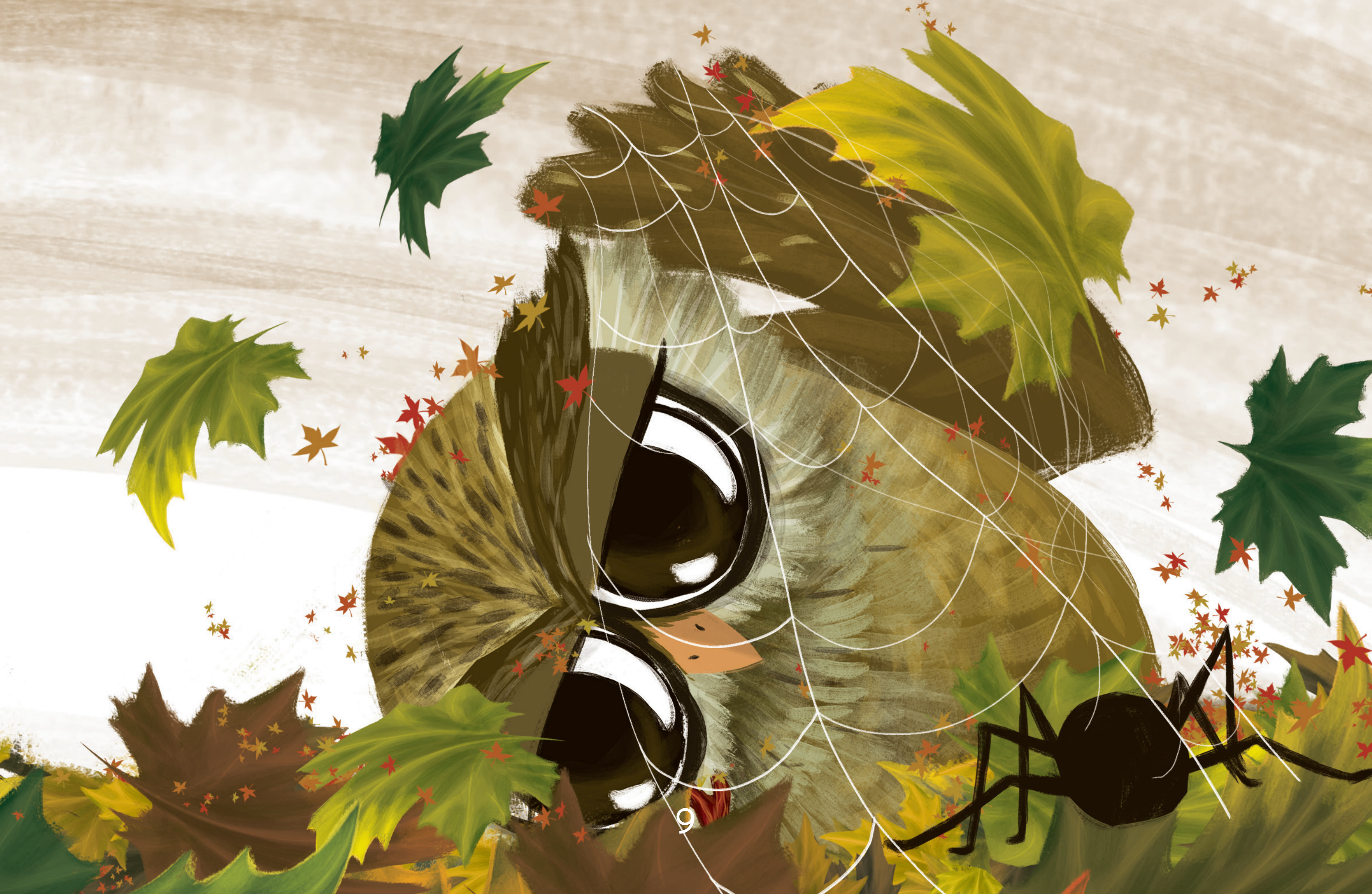
– Elbet... Senden ve benden başka kimse var mı etrafta?

– Yok! Sahi neden yok?

– Neden olacak hain şahin yüzünden! Hepimizi perişan etti. Ne bir lokma ekmek ne bir yudum su kaldı kimseye... Canının istediği gibi herkesi sürgün etti buralardan.

– Ya sen...

– Ben direnince vücudumu yaraladı, serdi yere. O koca gözlerinle beni seyredip durma, varsa vicdanın bir yardım eli uzat bana.

Lases'in Sızlayan Vicdanı

Lases, konuşulanları anlamamış gibi kanatlarını tekrar açtı. Örümcek yattığı yerden sevinçle ağlıyor "Ah baykuş... Ah baba kuş... Demek bana yardım edeceksin bu ne de hoş..." diyordu. Baykuş gerdiği kanatlarını çırparak göğe doğru yükselmeye başladı. Örümcek savunmasızca oracıkta kalırken Lases, hiç tepki vermiyor, geriye dönüp bakmıyordu. Bir zaman sonra başka bir ağaç dalına kondu.

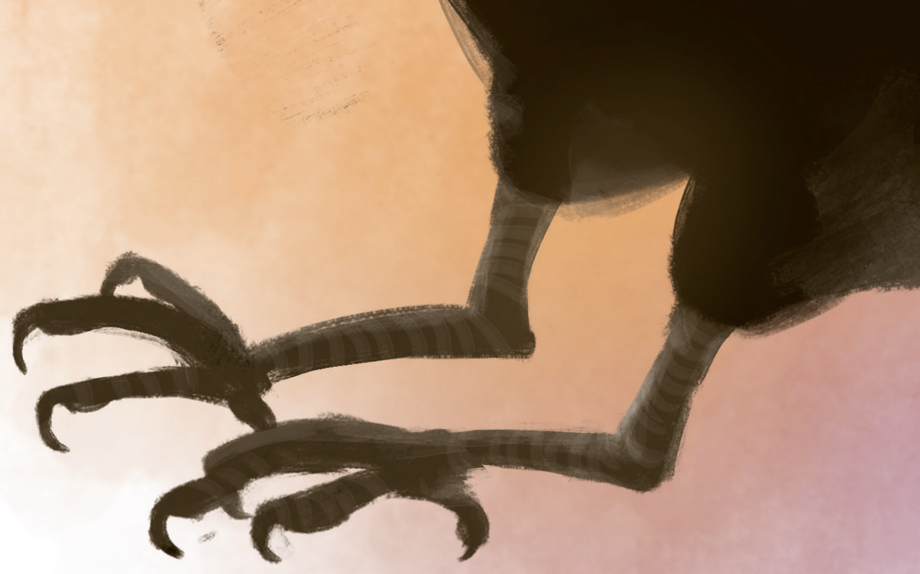
Çok küçükken kırılan kanadına leyleğin merhem getirdiğini anımsadı. Leyleğin o uzun gagası ile merhemi sürüşünü, merhem sayesinde şifa buluşunu sırası ile düşündü. Yarası iyileşince sevinçle leyleğe teşekkür ettiğini de...

Şimdi iyilik yapma sırası belli ki kendine gelmişti. Geri dönse örümcek şimdi ne derdi? Uçup gitmeye devam etse ileride vicdanı rahatsız olabilirdi. Oracıkta kararını verdi. Hızla uçarak örümceği gördüğü yere gitmeye başladı.

Ağacın dalına tekrar konduğunda örümceğin bıraktığı yerde olmadığını gören Lases büyük bir pişmanlık hissetti. Kim bilir o minicik gövdeli örümceğe ne olmuştu! Bağırsa adını bilmez, peşine düşse kokusunu tanımaz.

“Ah Lases, ne yapacaksın şimdi! Kara imiş meğer kalbin... Ne olurdu o minicik zavallıya yardım etseydin... Ne olurdu o zalim şahine bir ders verseydin... Şahin neden yıktın örümceğin evini?” dedi.

Lases, içinde o zamana dek hiç tesadüf etmediği bir öfke duydu. Şahine yaptığı kötülüğün hesabını sormalıydı. Düşünmeye, düşündükçe üzülmeye başladı. Örümceğin o çaresizliği aklından çıkmıyordu. Oracığa geçici süreliğine bir yuva kuracaktı. Şahini bekleyecek ve şahin gelince de gerekeni yapacaktı. Lases, yaprak ve kuru çöplerle o dala irice bir tümsek yığıp içine kuruldu.

Örümceği kurtarmaya çok geç kalmış olsa da şahin için bir ders vaktiydi. Hem şahin temelli giderse buradaki diğer canlılar evlerine neşe ile dönerler ve mutlu hayatlarına devam edebilirlerdi.

Şahinin Sessiz Takibi

Hava, odun ateşinde yanmış bir tencerenin dibi gibi kararmıştı. Baykuş iyice acıkmış olsa da yerinden asla ayrılmadı. Bir yerde ilk kez bu kadar uzun süre kalmıştı. Beklemekten yorgun düşse de şahini burada bulacağını hissediyor ve kımıldamıyordu.

Çalıların arasında bir çıtırtı vardı. Lases'in hassas kulakları yaklaşan ayakların farkına çoktan varmış, epeydir uyumamış gözleri iyice açılmıştı. Gelenin kim olduğunu merak etmişse de görünmemek için yapraklarla yaptığı güvenli yuvanın içine gizlendi.

Ayak sesleri yaklaştıkça Lases de kafasını gövdesine iyice çekiyor, âdeta nefes dahi almıyordu.

Nihayet aşağıda kanatlarını açmış tırnaklarıyla yaprakları kaldırarak yiyecek arayan güçlü ve yırtıcı şahin göründü. Şahin açlıktan mecalsiz düşmüş halde sabırsızca sağı solu didikliyor bir yandan da, "Ah bu açlık ne de kötü imiş. Buralar eskiden ne kadar da güzeldi. Şimdi kalmadı bir lokma dahi. Ah hata ettim de birden yedim ne var ne yoksa… Şimdi ne yesem bilmem ki… Şurada birkaç tüy var, dur bir de oraya bakayım. Karnımı doyuramazsam sahiden yandım…" diye konuşuyordu.

Şahin, Lases'in yere düşmüş tüylerine doğru hızla ve sevinçle yaklaşmaya başladı. Tüyleri karıştırırken tüylerden birinin altında bir şeyin kımıldadığını fark etti. Tüyü sert bi hamle ile yana fırlattığında kolunu incittiği örümceği gördü.

Sevinçle konuşmaya başladı:

– Vay vay bakın hele… Kim gizlenmiş tüy içine… Benden kurtulacağını mı sandın, burada durmayı kurtuluş saydın. Vah zavallı örgücü örümcek!

– Ey koca şahin, ne istersin ufacık örümcekten? Hiç mi merhamet yoktur sende?

– Hiçbir kuşta merhamet olmaz örümcek… Bizler sadece doymak biliriz. Sen söyle hadi var mı bildiğin merhametli bir kuş?

– Aslında bir baykuş vardı! Ben sanırdım ki o da acımadı hâlime ve beni bırakıp gitti… Ama o giderken pamuklardan yumuşak tüylerini yorgan misali benim üzerime serdi. Sıcacık uyudum da şu kırılmış kolumun derdi dindi. Ah o baykuş ne vefalı bir dostmuş.

Güzel Kalbin Gücü

Lases, duyduklarına inanamıyordu. Örümcek, onun kanadından düşen birkaç tüy sayesinde hayatta kalmış, örümceğin kolundaki yaralarının sızısı dinmişti. İyilik yapmanın ne kadar güzel bir duygu olduğunu düşünmeden edemedi. Bir varlığı mutlu etmek daha evvel gezdiği hiçbir yerde yaşamadığı, görmediği, işitmediği bir histi. Hatta bu his, ne güneşin altında kanatlarını gererek dinlenmek ne de ılık ılık yağan yağmur damlaları altında ıslanmak gibiydi. Ne karnını doyurmaya ne de kana kana su içmeye benziyordu. Bu his bambaşkaydı. Lases çok duygulanmıştı. Küçük, yaralı bir örümceğe verdiği güven duygusunu düşünürken şahin ve örümcek aşağıda hâlâ konuşmaktaydı.

— Ey koca şahin, kanatları kat kat açılınca kırları bayırları aşıp da giden şahin... Kıyma bana, fenalık etme!

— Güzel dersin demesine ya bilmez misin beni övsen de başına geleceklere engel olamazsın?

— Ne istersin benden? Ben sana ne ettim? Suçumu söyle bileyim.

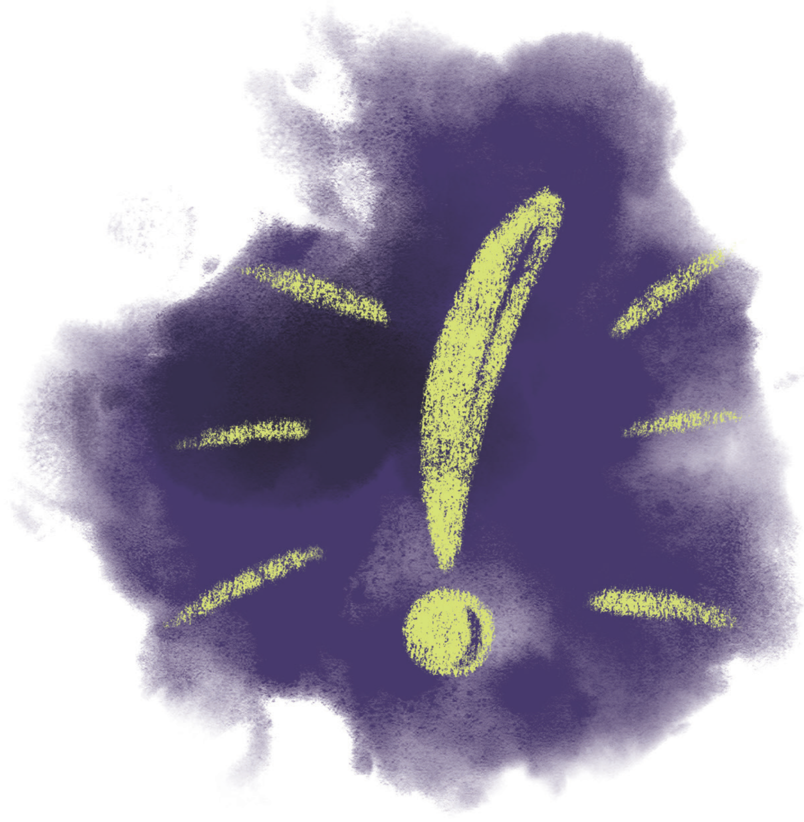
— Suçun olması gerekmez. Keyif benim değil mi? Seni kurtaracak biri varsa ona seslen derhal!
Yolun sonuna geldin artık!

– Sen ne de kötüymüşsün meğer! Bilmez misin ki iyiler daim kârlı olanlardır. Kötüler kazandıkları her şeyin sonunda yoklukla karşılaşır. Gel etme! Hainlik karın doyurmaz. Bir kerecik iyilik yap da kıyma bana!

– Mümkün değil… Ben var ya ben… Bennnn… Ben en büyüğüm…

İyilik Kapısı Kapanmaz

Lases, bu kibirli şahine dikkatle baktı. Örümceği kurtarmak için şahinin üzerine atlayıp tüylerini koparabilir ve ona epey zarar verebilirdi. Bunu yapmak yerine ona iyi bir ders vermeliydi. Küçük bir akıl oyunu oynamalı ve böylece şahine hayatı boyunca bir daha kimseye zarar vermemesi gerektiğini öğretmeliydi. En güzel çözüm ceza vermek değil, ders vermekti. O anda aklına çok parlak bir fikir geldi.

Buraya ilk geldiğinde pençelerine takılıp onu yere seren örümceğin ağlarından çoğu hâlâ aynı köşede küme küme duruyordu. Büyük bir dikkatle keskin pençeleriyle onları alıp açtı. Açıldıkça genişleyen ağ kanatları kadardı. Örümceğin maharetine imrenerek baktı. Bir süre sonra keskin gözlerini kısarak şahini odaklayıp ağı yere bıraktı.

Ağ döne döne düşerken şahinin şu sözleri duyuluyordu: "Büyük her zaman büyüktür ey aciz böcek. Küçük de her daim küçüktür. Bu bir kanundur. Kimse değiştiremez. Neyse yeter bu kadar gevezelik. Artık daha fazla vakit kaybetmeyeceğim seninle. İşin bitti…"

Ağa Düşen Hayıflanma

Ağ nihayet şahinin geniş kanatlarına serildi. Büyük bir şaşkınlığa ve korkuya kapılan şahin olduğu yerde hızla dönmeye başladı. Sonunda başı döndü, gücü azaldı. O incecik ağ kuvvetli kanatlarına ve başına öyle yapışmıştı ki şahin bir türlü kurtulamıyordu. Az evvel ettiği o iddialı sözlerden eser kalmadığı gibi, çırpınmaktan yorgun düştüğü için bir yana devrildi. Devrilmekle kalmayıp kanadını da incitti.

Çaresiz kalınca örümcek ile göz göze geldi. Örümcek bir dudağı aşağı sarkmış hâlde konuşmaya girişti:

– Ey koca şahin... İyi misin? Yardım diler misin?

– Anlamadım!

– Sana diyorum yardım edeyim mi?

– Sen kimsin ki bana yardım edebilesin?

– Ben seni yerlere seren, kanadını kıran şu ağın örücüsüyüm.

Şahin, az evvel konuştuğu tüm sözleri hatırladı. Demin yerdiği, beğenmediği örümceğin hiç zahmetsizce kendini yere serişindeki hikmeti hesaba başladı. Gözlerini örümceğin gözlerinden kaçırarak özür dilemeye karar verdi.

"Ey örümcek... Ne demeli bilmem... Ben ne de gafilmişim ki böyle bir dersin ortasında buldum kendimi! Hak ettim doğrusu... Karar senindir. Dilersen ne kadar kardeşin, arkadaşın varsa onları da çağırıp beni ağlarla sımsıkı sararak ölüme terk edebilirsin! Güç ne garip bir şey ki en güçsüz zannettiğinin eline geçiveriyormuş. Merhamet etmediğin, bir anda merhamet dilediğin oluyormuş." dedi.

Örümcek biraz durgundu. Kırık kolunu tutarak şahinin ötesindeki bir yaş yaprağın üzerine oturdu. Daha az evvel heybetinden korktuğu şahine baktı. Çaresizlikle kıvranan şahine çok acıdı; ama o şahinin, ailesine verdiği zararı unutamıyordu.

– Bana da kardeşlerime de hiç acımadın. Sana hiç zararımız yoktu bizim. O mutlu yuvamızdan hiç eser kalmadı bak da gör işte! Ah koca şahin sana zarar versem ne vermesem ne… Tüm ailem çok uzaklara çekip de gitti bile.

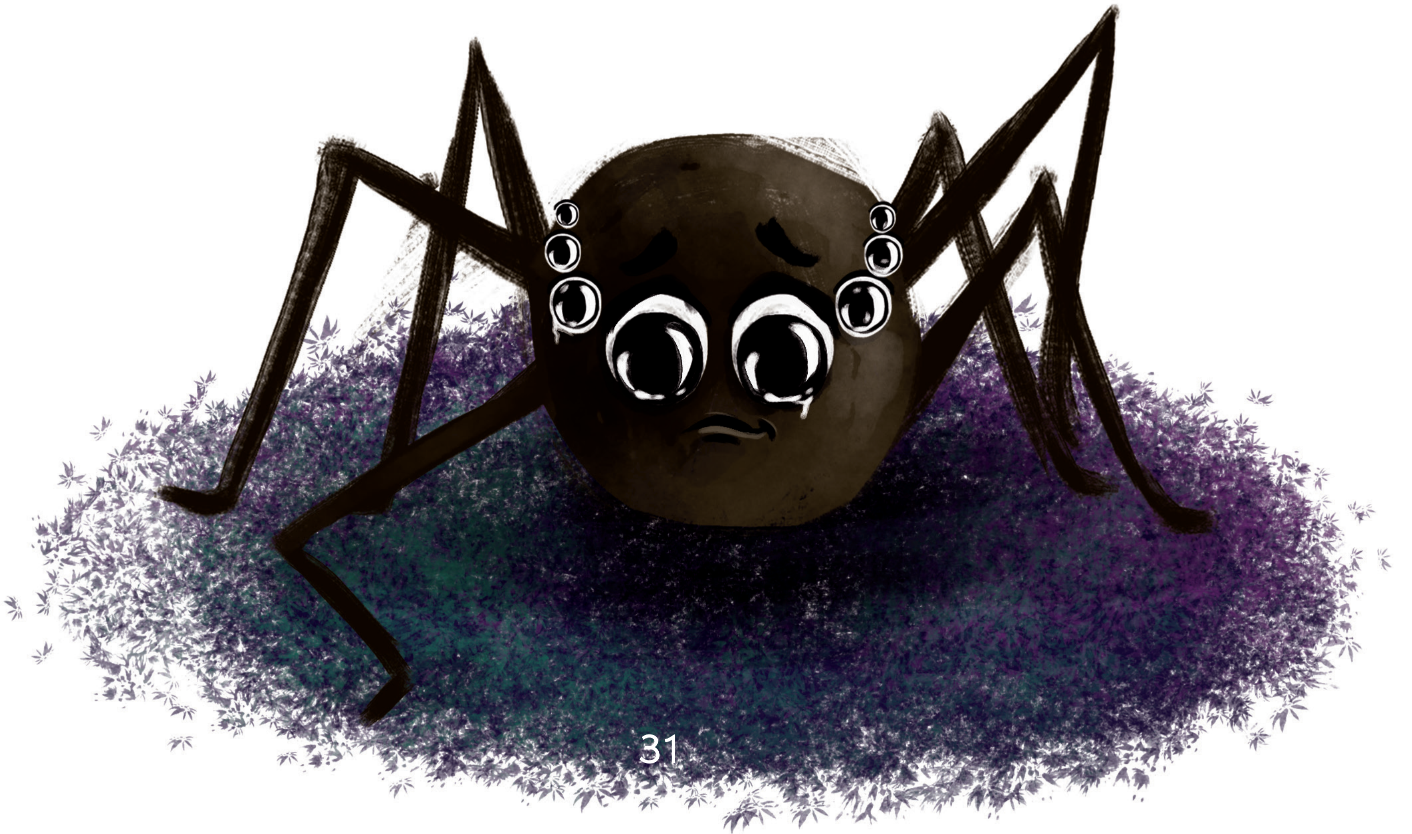
– Pişmanlık içindeyim örümcek. Minik dediğim ama şimdi bana dev gibi görünen örümcek.

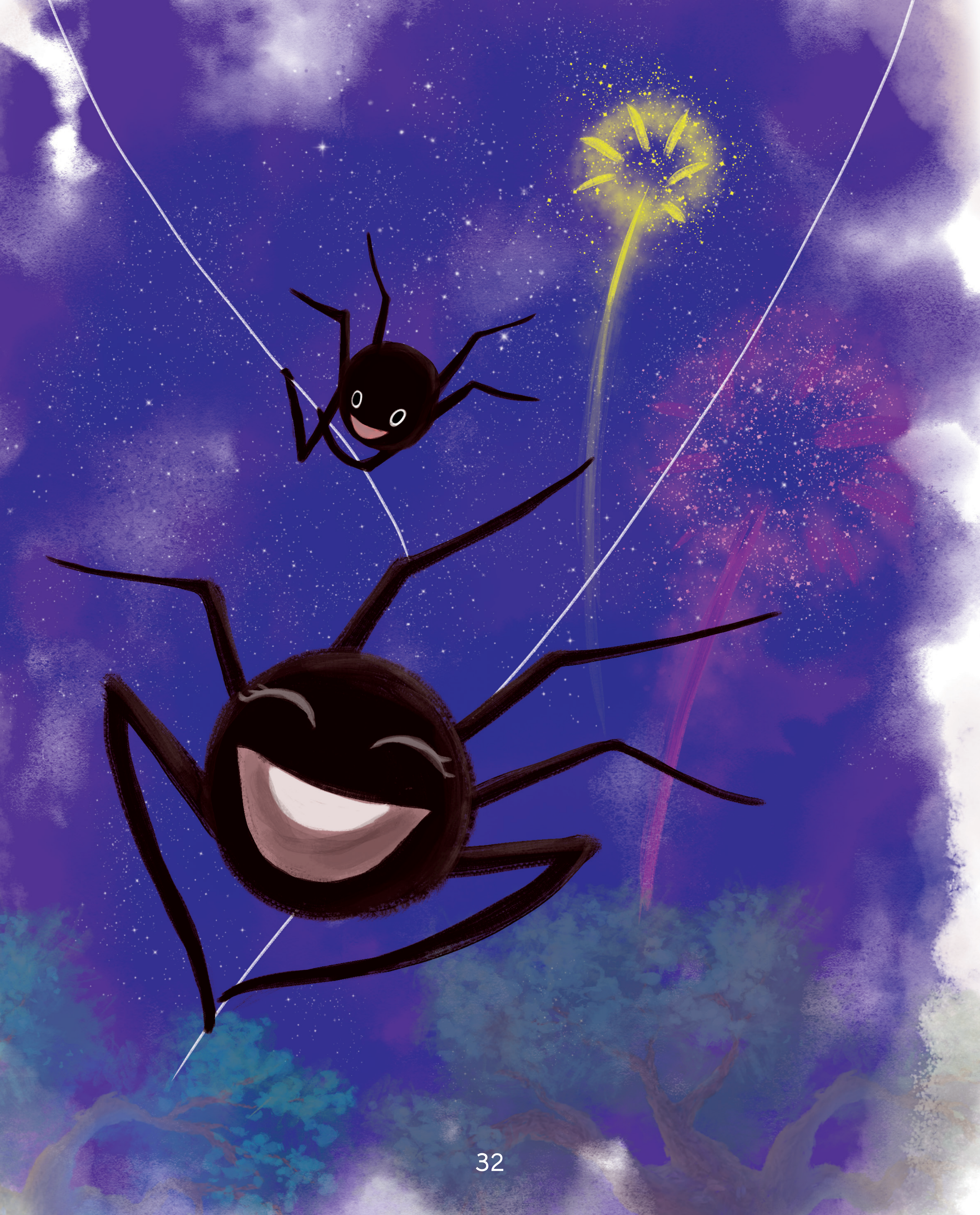
– Ben de gideyim artık! Kim bilir nerelere sığınırım. Sen buradan ayrılma. Sana yardım göndereceğim.

– Çok özür dilerim örümcek. Kara örümcek, gönlü temiz örümcek.

Örümcek boynu bükük şekilde ilerlemeye başladı. Artık ailesi de bir yuvası da yoktu. Birlikte neşe ile ağaçlarda gezdiği, karnının altındaki ağ organları sayesinde tekerleği andıran geniş ağlar ördüğü, o ağların üzerinde titreşen temiz ve mis gibi yağmur damlalarını beraber içtiği kocaman ailesinden bir kişiye bile ulaşamazdı.

Ailesi, şahin yüzünden başka bir diyara kaçarken örümcek "Ben yuvamı terk etmem. Burada mutluyum ben. İsteyen gidebilir, ama ben gitmem." demişti. Kırık koluna rağmen yaşamayı başarmış olsa da içi buruktu. Sekiz gözünün sekizi birden nemlendi. Sevdikleri olmayınca ne evin ne de yerin bir önemi kalıyordu. Gitmek istiyordu, çünkü burada ailesinin hatıralarıyla yaşamak zor olacaktı. Tam yuvasını terk etmeye koyulmuşken sağdan soldan süratle binlerce örümceğin kendine doğru yaklaştığını gördü.

Aile Ayrılmaz Bütündür

Örümceğin etrafını saran diğer örümcekler şahinin yerde yatan bedenine bakarak hayranlıklarını dile getiriyor ve kolu kırık örümceğe övgüler yağdırıyordu. Güçlü, akıllı, cesur bir örümceğin kocaman şahini böylece yerle yeksan edişi uzun zamandır süren şahin kâbuslarını da bitirmiş oluyordu.

Kimi örümcekler ağlarla dans eder gibi hareketler yapıyor kimileri ağlarını sağa sola atıp bir o yana bir bu yana salıncak kurmuş gibi sallanıyordu. Yavru örümcekler hep bir ağızdan sevinçli şarkılar söylerken ihtiyar ve iri örümcekler mutluluk gözyaşlarıyla kahraman örümceğe övgüler yağdırıyordu. İhtiyar örümceklerden biri söze başladı:

— Aferin Örse, hepimizin gururu oldun! Dağılmış ailemizin yuvasını bu zalim şahinden bir hamlede kurtardın! Böylece evimize dönmek için bizlere güzel bir fırsat armağan ettin.

— Peki, hepiniz nasıl bildiniz bu olanları? Nasıl döndünüz hep birden böyle kolayca?

— Biz şu ilerideki tepede seni beklemekteydik. Bir baykuş buldu bizi. Merhametli ve kuvvetli bir baykuş...

— Baykuş mu?

— Evet... Güzel gözlü, tatlı dilli baykuş... Kanatlarına tutunduk da bizi bıraktı buraya.

— Nerede şimdi o söyleyin hemen!

— Şu taşın üzerindeydi en son gördüğümüzde. Sonrasını inan bilmiyoruz bizler de. Belli ki evine gitmiş, belli ki bizi evimize iyi niyetle getirmiş.

Bir Dost Kazan

Örse, ağını bir hamlede taşa atıp hızla taşın üzerine uçtu. Lases, yerde yürüye yürüye epey yol almış gidiyordu. Örse ardından seslendi: "Baykuş… Baba kuş… Bir selam vermeden gelen, bir veda etmeden giden kuş… Sahi sen ne iyi bir yürek taşıyormuşsun. Yeryüzünde senin gibi iyiler de varmış. Aileme kavuşturdun beni… Umarım sen de tez vakitte kendi ailene kavuşursun geri."

Lases, dönüp baktı. Örümceği görünce çok mutlu oldu. Açık bir sevinçle taşa doğru yaklaşırken aile sözüyle de hüzünlenmişti. Örse'nin yanına gelen Lases fısıldar gibi konuşmaya başladı: "Ah örümcek… Ailem yoktur benim. Ben özgür yaşamayı severdim. Seni tanıyınca anladım ben aile neymiş! Senin sayende gördüm yuva ne de sıcak olurmuş!"

Örse, durumu anladı. Lafı değiştirmek için Lases'e dostu olup olmadığını sordu. Böyle iyi kalpli bir baykuşun birçok dostu vardır, diye düşünüyordu. Lases iyice üzüldü. "Ey örümcek, herkesi kendi gibi sanan örümcek! Ben kim dost kim, ben kim dostluk kim… Dostluk sadece iyi kalplilere verilen bir ödüldür. Bense hep bencildim. Kimseye zarar vermesem de fayda da sağlamadım." diyen Lases taşın dibine oturup kaldı.

Örse hemen bir çözüm bulmalıydı. Lases'in yanına iyice yaklaştı. Onu biraz izledikten sonra sordu:

– Dostun vardır!

– Yok…

– İyi düşün hele… Mutlaka vardır bence…

– Ah örümcek… Beni üzmek mi istersin? Niye sorup durursun. Yok, bir tanecik bile dostum yok.

– İyi düşün diyorum ya… Bak şimdi hem sağına hem soluna… Burada önce ben sonra diğer tüm örümcekler hem ailen hem dostun senin. Burası ise yuvandır artık bilesin.

Lases'in kederli yüzünde büyük bir huzur ve mutluluk oluştu. Hayattaki en büyük ödülünü minik bir örümcekten almıştı. Sımsıkı sarıldılar. Lases ve Örse çelik gibi kuvvetli ağlarla örülmüş bir dostluk kurdular.

Şahine gelince, şahin çok pişman oldu. Özürler diledi ve hatasını telafi etmek için bir şans istedi. Örümcekler ve Lases aralarında konuşup ona bir şans vermeyi kararlaştırdılar. Şahin bir daha kötülük nedir bilmedi, kimseyi incitmedi. Ormanda örümcekleri kötülükten koruyan bir dost oluverdi.

İyilik iyilik doğurur, güzellik güzellik getirir. Herkesin yaptığı sadece kendisi içindir. Örümcek deyip küçük sanma, şahin deyip boşuna korkma. Kimde hangi güç gizlidir sadece zamanla bilinir. Haydi şimdi bir ağ ör sen de, o ağ ile tâ gönülden bağlan sevdiklerine ve ne zaman bir örümcek görsen iyice düşün 'Belki o örümcek Örse'dir' diye.

